

Bevezetés

„Hé, haver, akard tudni, hogy sikerült kiszabadulnom a drogok rabságából, miután huszonöt évet totál betépve töltöttem? Akard hallani, hogyan lépett közbe a bandám és a volt menedzserem? Tényleg kíváncsi vagy, min mentem keresztül azon a sorsdöntő napon?

Nos, akkor csatold be a biztonsági öved, mert kezdetét veszi a kurva nagy sztori.”

Steven Tyler nagy levegőt szív be karcsú testébe, amelyet a londoni *The Times* nemrég „elbűvölő botsáska”-ként jellemzett. Az Arizona állambeli Phoenixben, a Desert Sky Blockbuster amfiteátrumban vagyunk, és az énekes öltözőjében üldögélünk. Az Aerosmith világ körüli turnéja immár tizennyolc hónapja tart, a banda eddig kétszáz koncertet adott. Két óra múlva Steven Tyler tizenhétézer Aerosmith-rajongónak fogja bemutatni a csapat huszonöt éves karrierjét egy kétórás show keretében. A számsorrend egy papírra nyomtatva a falon: EAT, TOYS, FEVER, RAG DOLL, SEASONS, MUSIC D. T. TALKING, CRYIN', AMAZING, MA KIN, DEUCES, LAST CHILD, JANIE, STOP MESSIN', WALK ON DOWN, ELEVATOR, DUDE, SWEET E., alatta vastag, fekete vonallal elválasztva a három ráadásszám: DREAM ON, EDGE, WALK THIS WAY.

Steven belenéz a ragyogóan kivilágított tükörbe. Szinte már unalmas, olyan gyakran hasonlítják Mick Jaggerhez, holott valójában sokkal jobban emlékeztet egy másik hatvanas évekbeli kultúr-ikonra, Rudolf Nurejev táncosra: neki is vannak orosz felmenői, és tatár vonásokat rejtő arcuk is hasonlít. Steven előtt az asztalon gondosan elrendezett kabalák csoportja, tárgyak, amelyek mindig vele vannak: egy beszélő koponya; egy förtelmes ördög-álarc; hét üveg különböző fajta aromaterápiás il-

lóolaj (a hét minden napjára egy); egy kínai Buddha-szobor; két csomag fodormentás rágó; egy Mongúznak nevezett, majd' harminccentis, csontnyelű rugós kés; gyertyák, füstölők, szerencsekövek, nyílhegyek, kristályok, jádekő-darabok és egy borotvaéles nindzsa-csillag egy szállal betakart oltáron; három, fekete bőrből készített rózsza; egy villanyborotva; két Hupikék Törpike; egy doboz Tylenol és egy doboz aspirin; valamint egy CD-lejátszó, amelyben jelenleg felváltva pörög Howlin' Wolf, Snoop Doggy Dog, illetve a Master Musicians of Jajouka lemeze.

„Rendben – mondja Steven beletörődő sóhajjal. – A drámára vagy kíváncsi? Lelkem újjászületésére? Ezt akarod hallani? Most először hallhatod az igazat erről...”

STEVEN TYLER: Elmondom, hogyan történt az egész. Valamikor 1986-ban a massachusettsi Brookline-ban, a Winchester Roadon fekszem az ágyban a barátnőmmel, Teresával. Megszólal az ébresztőóra, és én kiugrok az ágyból. Na már most, ha valaki mélyen a drogok birodalmában bolyong, mint ahogy én tettem akkoriban, és tulajdonképpen szinte egész addigi életemben, akkor igencsak nyomós okra van szüksége ahhoz, hogy hajnali ötkor kipattanjon az ágyból.

Felkaptam a ruháimat, majd anélkül, hogy egy falatot ettem volna, lerohantam a hátsó lépcsőn, és felugrottam a villamosra a Beacon Streeten. Persze már ilyen korán is volt néhány autogramra vadászó rajongó, de én mindenáron végre akartam hajtani ezt a titkos kis küldetésemet, még mielőtt elkezdődik a nap.

Így aztán takartam az arcom, csak egy kis rést hagytam, hogy kilátszak, és beletemetkeztem a Hammer of Godsba (A szerző jól ismert Led Zeppelin-biográfiája – *a ford.*). Így értem oda a Kensmore Square-re, a metadonklinikához. Két hónappal korábban Teresa és én bejelentkeztünk ide; nem feküdtünk be, csupán gyógyszeres segítséggel a magunk erejéből akartunk leszokni a heroinról. Ekkorra már sikerült lecsökkenenem az adagom egészen öt milligrammra, ami a létező legkisebb adag. Egyedül próbálok lejönni az anyagról.

De érzem, hogy bajban vagyok.

Ugyanebben az időszakban a menedzserem napi egygrammos kokainfejadaggal lát el: így akarja megelőzni, hogy utcai dealerekhez forduljak. Aztán van egy orvosom, aki gyógyszereket ír fel, plusz még lopok is cuccot. Mert ha drogos vagy, akkor nem a gyerekeiddel játszol

otthon, nem a számaidon dolgozol a stúdióban. Ilyenkor csak egyetlen dolog érdekel: hogyan tegyél szert egy zacskó jófajta kínai hernyóra. Minden egyéb csak másodlagos. A barátaid, az emberek, akiket bírsz, szintén drogosok. Ez az egyetlen beszédtematikus. Felhívsz valakit azazal: „Honnan tudunk szerezni még anyagot?” Odamész, hazarohansz a zsákmánnyal, betépsz, majd megint hívod a barátaidat egy újabb adagért. Ebből áll az életed. Az életem így zajlott: teljesen beleragadtam a kurva drogok világába.

Előző este, miután épp túlestem egy ilyen meneten, a menedzserem, Tim Collins keresett telefonon. Tim, aki ekkor már három éve intézte az Aerosmith ügyeit, egy másnap reggel hat órára a zenekartagok számára szervezett, fontos megbeszélésre hívott. Ezért döngetem hajnalban a metadonklinika kapuját – de az zárva van! Hirtelen paranoiás gondolataim támadnak: lehet, hogy gyanút fogott valaki? De hogy a fenébe? Talán figyelnek? Vajon most is követtek?

Így aztán a megbeszélésen elég pocskéul érzem magam. Minthogy nem jutottam metadonhoz, remeg minden tagom és gyenge vagyok. Mindenki eljött. Az egész banda (eléggé komornak tűnnek), Tim Collins, a turnémenedzserünk és egy dr. Lou Coxként bemutatkozó fickó, akit addig nem láttam.

Rögtön rájöttem, mi az ábra. Az együttes a következő albumon dolgozott, amely kurvára sorsdöntőnek tűnt a karrierünk szempontjából. De én csupán testben voltam ott a próbákon, szétesve bóbiskoltam a zongoránál, és a többiek komolyan aggódni kezdtek. Ugyanakkor nagyon jól tudtam, hogy ők is mindannyian drogoznak, ami pedig Timet illeti, ő köztudottan fél Kolumbiát felszippanthatta már. És most láttam, hogy ennek ellenére engem akarnak kipécézni, mintha én lennék a főbűnös.

Egy sárga jegyzetomb volt előttük az asztalon, és mindegyikük egy kisebb vádbeszédet tartott.

Mire én: „Mi folyik itt? Mi ez az egész?” A doki erre közli velem, hogy végig kell hallgatnom mindenkit. A barátaim, akikkel nemrég még együtt drogoztam, kiselőadást tartanak nekem, hogy micsoda egy semmirekellő alak vagyok. Már az is elég bosszantó, ha drogfüggőnek nevezik az embert. Ennél már csak az dühítőbb, ha a barátaid teszik ezt, akik semmivel sem ártatlanabbak nálad. Lou Cox még azért rátesz egy lapáttal: „Steven, kérlek, maradj csendben és hallgasd végig őket. A barátaid segíteni szeretnének.”

Máig nem sikerült megbocsátanom ezért.

Egyre jobban berágtam, egyre fogyott a türelmem. „A KURVA ANYÁTOKAT! SZÉTRÚGOM A PICSÁTOKAT...” Odanéztem Joe Perryre, és a képébe üvöltöttem: „HÁT TE!? MI A HELYZET VELED!?”

Mielőtt Joe bármit is válaszolhatott volna, Lou Cox közbeszólt, és közölte, hogy minden eszközzel meg fogja akadályozni a „helyzet elfajulását”.

– Elnézést, Steven, de nem vagyunk kíváncsiak a véleményedre. Csak arra szeretnénk kérni, hogy hallgasd végig a társaidat.

– MI A FASZOM EZ AZ EGÉSZ?? – üvöltöttem.

Mire Joe nagyon nyugodtan csak annyit mondott: – Tudod te azt jól.

És igaza volt.

Tényleg tudtam.

TIM COLLINS: 1986-ban már majdnem három éve voltam az Aerosmith menedzsere. Bostonban kezdtem a pályát, és ugyanúgy rajta voltam a kokón, mint mindenki a zenei életben. Aztán egy nap a floridai lakosztályomban arra ébredtem, hogy majd megfulladok, annyira vérzik az orrom, és az ágyban mellettem fekvő csaj kicsit se ismerős. Ez elég is volt hozzá, hogy elhatározzam, megtisztulok. Akkorra amúgy is elegendem lett a kokainból, és az Aerosmithszel kapcsolatos munkámra kellett koncentrálnom: segítenem kellett nekik, hogy visszaküzdjék magukat a rock 'n' roll élvonalába. Úgy éreztem, ez az én küldetésem.

Leszámoltam a drogokkal. Közöltem-e mindezt a zenekarral? Eszembe se jutott. Árulásnak tartották volna.

Az az év – 1986 – fordulópontot jelentett az Aerosmith történetében. Ekkor készítették el az első lemezüket a Geffennek. A kiadó – nem csekély kockázatot vállalva – megadta nekik a visszatérés lehetőségét. A lemez azonban megbukott, csak háromezréz ment el belőle, ami katasztrofális eredménynek számított. Még maga David Geffen is elégedetlen volt a teljesítményükkel, márpedig elhíheted nekem, hogy David Geffennek csalódást okozni nem tartozik a leghálásabb dolgok közé.

Azon a nyáron lezavartak egy rövid, de sikeres turnét. Szerencsésük volt, mert kevés sztár koncertezett akkoriban. Mindenki az Aerosmitht akarta, csak az én jutalékom egymillió dollárt tett ki. A következő lemez felvétele előtt sikerült nagyjából egyensúlyba hozni a dolgokat.

Steven Tyler azonban tett róla, hogy ez az egyensúly olyan bizonytalan legyen, amilyen csak lehet.

Egy este Chicagóban a turnémenedzser hívott, és közölte, hogy komoly gondok vannak a bandával. Alapvetően elég kemény fickó volt, de ez alkalommal félelmet éreztem a hangjában. Attól tartott, hogy megint szétmegy a csapat – ezúttal végleg. Így aztán odarepültem. Az öltözőbe lépve szanaszét heverő fecskendőket láttam. Kimentem a nézőtérre, hogy megnézzem a koncertet. Steven dülöngélt a színpadon, nem tudta a szövegeket, tönkretette a bulit, és ezzel felhúzta a többieket. Egy hang a fejemben azt mondta:

„Tenned kell valamit, különben Steven meghal.”

Néhány nappal később New Yorkban felhívtam egy Steve Mazarsky nevű barátomat, aki korábban az Allman Brothers Bandet menedzselte. Vázoltam neki a problémát, mire azt mondta:

– Pontosan azt kell meglépned, amit én annak idején nem mertem megtenni az Allmans-zel. Bátran szembe kell szállnod velük, akár az állásod és a barátságok kockáztatásával is. Mit veszíthetsz? Ha ezt nem léped meg, a banda feloszlik, és ugyanúgy elveszted az állásodat. Akkor meg mi a faszról beszélünk?

– Rendben, de hogy csináljam?

– Találkoznod kell Jonnie Podell-lal. Ismered?

Természetesen ismertem. Régebben sikeres ügynök volt New Yorkban, majd drogos lett, és az utcára került hajléktalanként. Ám példamutatóan megtisztult, és akkoriban már a Névtelen Alkoholistákkal együttműködve a zeneiparban dolgozó szenvedélybetegeknek segített a gyógyulásban. Felhívtam hát Jonnie-t, és elmentünk vacsorázni egy Nirvana nevű helyre. Vacsora közben elmesélte élete tanulságos történetét.

JONNIE PODELL: New Yorkban dolgoztam koncertszervező ügynökként, és olyan jól ment az üzlet, hogy mindössze négy kliensem volt: George Harrison, az Allman Brothers, Alice Cooper és Lou Reed. Egyfolytában be voltam tépve, még a klienseimet is leköröztem ezen a téren. Aztán elkezdtem Lou-t menedzselni, felfedeztem Blondie-t, és huszonöt évesen mindenem megvolt, amit csak kívánhattam: pénz, gyönyörű feleség, gyerekek. Tíz évvel később a Broadwayn találtam magam – egy padon kuporogva. Elváltam, odalett mindenem, nem volt hol laknom,

és csak az érdekelt, honnan szerzem meg a következő adagot. Aztán egy drogfüggő barátom megkért, hogy kísérem el a Névtelen Alkoholisták egyik találkozójára. Az első ülésen még ők dobtak össze egy dollárt buszjegyre, hogy haza tudjak menni. Később viszont sikerült ismerősöket, barátokat szereznem, hirtelen már normális, józan emberek is örömmel találkoztak velem.

A Névtelen Alkoholisták segítettek abban, hogy megtisztuljak, és visszakerüljek a zeneiparba. Néhány éven belül sikerült leszerződtenünk a Beastie Boyst és a Red Hot Chili Pepperst; a dolgok ismét jól mentek. Valamelyik este lementem egy klubba, hogy megnézzem az egyik felfedezettünket, amikor odalépett hozzám egy fickó, és azt mondta: „Hát te élsz? El se hiszem!” Tim Collins volt az, akit régen jól ismertem; egyszer kiütve talált rám az irodámban, miközben Bill Graham ordítóva próbált kapcsolatot teremteni velem a telefonvonal túlsó végéről.

Valamivel később Tim felhívott, és segítségemet kérte az Aerosmith-szel kapcsolatban.

„Kész csódtömeg a banda – mondta. – Muszáj leállniuk a drogokkal. Tudsz segíteni?”

Elmagyaráztam neki, hogy Tyler lesz a legnehezebb eset, mert személyisége annyira összetett, olyan sok arca van: egyszerre maskulin és feminin, költő, roksztár, kedves, aranyos fickó, rock 'n' roll állat, drogfüggő és érző emberi lény. Tudtam jól, ezt a fickót olyan nehéz lesz megfogni, mint a higanyt, de azt is tudtam, nincs más választásuk: muszáj végleg leszoknia a drogról.

TIM COLLINS: Vacsora után sétálni mentünk a parkba, és Jonnie azt mondta: „Nézd, tisztában vagyok vele, hogy mi vár rád. Hiszen nem másról beszélünk, mint a Toxikus Ikréről! Egy csomó értékes időt pazarolhatsz el arra, hogy könnyebb utat, gyengédebb módszert találj. De nem fog menni, mert egész egyszerűen nincs ilyen. Vagy megteszed, amit kell – vagy beletörödsz abba, hogy hamarosan meghalnak.”

Jonnie megadta egy Lou Cox nevű New York-i pszichiáter telefonszámát. Felkerestem, és elmondtam neki, hogy krízis-intervenció megtervezéséhez kérném a segítségét Steven Tyler esetében. Úgy gondoltam, minden problémánkat megoldja, ha sikerül Stevent bejuttatnunk egy komoly drogelvonóra.

Lou azonban elmagyarázta, hogy a dolog nem ilyen egyszerű. „A leszokás nem máról holnapra történik, hanem nehéz, hosszadalmas folyamat. Meg kell győződni róla, Steven vajon hajlandó-e végig kitartani elhatározása mellett? A folyamat ugyanis élethosszig tart.”

Mínt hogy a végsőkhig elszánt voltam, megbeszéltem vele, hogy a következő héten eljön Bostonba, és megkezdjük a kezelést.

Előbb azonban mindezt még be kellett adnom a fiúknak is.

Elmentem hát a banda próbatermébe, egy watertowni raktárpületbe. A próbaterem egyik falát „szégyenfalnak” nevezték; ide olyan melltartókat, bugyikat és harisnyatartókat akasztottak ki, amelyeket a rajongók dobáltak fel a színpadra. Mindenki jelen volt, csak Steven nem, aki minden bizonnyal eszméletlenül hevert valahol. Joe Perry, Brad Whitford, Joey Kramer és Tom Hamilton persze szokás szerint dühösek voltak Stevenre.

Nagy levegőt vettem, és belekezdtem életem legnagyobb játsz-májába.

„Fiúk, szeretném, ha megértenétek, hogy nem Steven a probléma. Steven súlyos beteg: alkoholista és drogfüggő. A betegsége jelenti a problémát. Eddig Stevenre koncentráltunk, holott a betegségére kellett volna.

És nem kizárólag Stevenről van szó. Itt mindenkinek segítségre van szüksége. Ismétlem: mindenkinek. Nem mehetnek így tovább a dolgok, mert ez sehová sem vezet. Változtatnotok kell, meg kell tisztulnotok, és ha így lesz, ígérem nektek, 1990-re a világ legnagyobb bandája leszünk.”

Harmincperces, szívből jövő, lelkesítő beszédet tartottam nekik. Miután befejeztem, néma csend állt be. Bizonytalanul egymásra pillantottak. Joey Kramer úgy nézett rám, mintha megörültem volna, és azt kérdezte:

– Hé, haver, mi a fasz van veled? Valami új cuccot nyomtál?

– Igen, úgy is mondhatod. Egyfajta új drog – és csak nyomtam tovább a szöveget, ők viszont egyre figyelmesebben hallgattak. Amint a végére értem, elsőként Joe Perry szólalt meg, nagyon halkán: „Végül is mit veszíthetünk? Steven már így is totál roncs. Talpra kell állítanunk; kerül, amibe kerül. Egyetértek Timmel. Ha nem tesszük meg, akkor kurva biztos, hogy nekünk lóttak.”

„Hála istennek” – gondoltam magamban. Tom, Brad és Joey is rá-

állt a dologra, és így hónapok óta most először csillant meg némi remény a szemünk előtt.

Először is egy előkészítő foglalkozásra gyűltünk össze a cambridge-i irodám közelében lévő Sonesta Hotelben: az együttes, a feleségek, néhány közeli munkatárs és Lou Cox, aki közölte velünk, hogy a krízis-intervenció csak akkor lehet eredményes, ha a zenekar többi tagja is felhagy a drogozással. Közülük korábban egyedül Joe Perry szánta el magát egy elvonókúrára gyermeke születése után. A Névtelen Alkoholisták tizenkét pontja is a sikeres leszokás egyik alapkritériumaként jelöli meg, hogy a szenvedélybeteg környezetében nem maradhatnak olyanok, akik nem kívánnak szakítani függőségükkel. Próbáltam rávilágítani, hogy Steven állapota életveszélyes, és ezért rendkívül sürgősen közbe kell lépni. „Tudom, hogy önnek van igaza – mondtam dr. Coxnak –, és nem úszhatjuk majd meg a többiek rendbetételét sem. De arra kérem, segítsen először ezt a krízist megoldani.”

– A siker érdekében Stevent egy tiszta pillanatában kell szembesíteni a problémával – mondta Lou.

– Ez jóformán lehetetlen. Egyfolytában be van állva – jegyezte meg Joe Perry.

– Az ébredés pillanatában is? – kérdezte a doktor.

Mindannyian elneveltük magunkat, majd elmagyaráztam, hogy Steven nem reggel szokott felkelni, általában késő délután tér magához. Ám megígértem, elintézem, hogy másnap reggel hatkor jelenjen meg az irodában, és erre kértem a többieket is. Dr. Cox mindannyiunknak adott egy sárga jegyzetömböt, és arra kért, írjuk le, mit kifogásolunk Steven viselkedésével kapcsolatban.

Aztán felhívtam Stevent. Ez egyébként akkortájt történt, amikor a »Walk This Way« Run D. M. C.-vel rögzített, rap-verziója nagy sláger lett, és tíz év után a külföldi sajtó érdeklődése ismét az Aerosmith felé irányult.

– Helló, Steve, Tim vagyok. A BBC interjút szeretne készíteni veled és Joe-val holnap reggel.

– Oké, semmi akadály.

– De tudod, az időeltolódás miatt ez az jelenti, hogy reggel hatkor kell felvennetek a beszélgetést. Menni fog?

– Hogyne, sima ügy.

– Rendben, akkor holnap reggel hatkor az irodában.

Steven másnap reggel hajszálpontosan érkezett. Az irodában a tárgyalóasztal mellett ott ült a másik négy tag, a turnémenedzser és dr. Cox is.

– Ó! Sziasztok... nem tudtam, hogy mindannyian... itt lesztek... – motyogta zavartan Steven. Majd észrevette dr. Coxot: – Hát maga meg ki a faszom?

– Steven, én dr. Cox vagyok. Megkérhetném, hogy foglaljon helyet?

– Mi a szar ez az egész?

– Steven, van néhány dolog, amit meg kell beszélnünk, és azt szeretnénk, ha dr. Cox vezetné le ezt a beszélgetést. Nagyon fontos ez számunkra és az együttes számára is, ezért tényleg hálásak lennénk neked, ha leülnél, és végighallgatnál bennünket – mondtam.

Hosszú listákba rendezve ott sorakozott előttünk minden, amit Steven drog hatása alatt elkövetett, s előtte már el is próbáltuk a jelenetet. Én kezdtem.

– Steven, múlt hónapban bejöttél hozzám az irodába, és pénzt kértél drogra. Amikor nem adtam, belevágtál egyet a falba, de úgy, hogy ott maradt a nyoma. Aláírtad, majd távoztál.

– Steven, amikor múlt nyáron a saratogai bulin együtt nyomtuk azt az anyagot, láttam, mit műveltél a csajoddal a többiek szeme láttára.

– Steven, Chicagóban azt állítottad, megfájdult a torkod. Amikor orvost hívtunk hozzád, te suttyomban beletúrtál a táskájába, és elemeltél valami gyógyszert.

Ilyeneket olvastunk be neki, de közben magunk is elég százalmasan néztünk ki. Ez ment három teljes órán át, közben Steven megpróbált vitába szállni mindenkivel. Ennyire dühösnek még soha nem láttuk korábban. Kemény szellemi csata volt, mentális kungfu. Ördögűzésre emlékeztetett a jelenet, ahogy Lou Cox a betegséget és a vele járó gondolkodásmódot próbálta tetten érni Steven szavaiban. De tudtam jól, itt az ördög valójában nem Steven, csupán hihetetlenül bonyolult személyiségének sötét oldala.

A végén teljesen összeomlott. Kezébe hajtotta a fejét, és sírt. Mindannyiunk számára hihetetlen pillanat volt.

– Igazatok van – zokogta. – Segítségre van szükségem. Benne vagyok, de csak akkor, ha ti is kezeltetitek magatokat. Benne vagyok.

– Hála istennek – mormoltam magamban.

– Holnaptól kezdem – közölte Steven.

Mire Lou nagyon finoman, gyengéden azt mondta neki: – Nem, Steven. Most kell elkezdened. Már vár rád a szobád. Bepakoltuk a szükséges holmikat, mindent elintéztünk.

Steven teljesen elsápadt, tekintete olyan volt, mint egy csapdába esett vadállaté.

– Legalább a barátnőmet hadd hívjam fel, hadd mondjam el neki, mi történik – könyörgött –, muszáj felhívnom.

Lou megengedte neki.

STEVEN TYLER: Órákon át ültem annál a kurva asztalnál, vitatkoztam és üvöltöztem velük, majd végül azt mondtam: „Rendben, de hadd hívjam fel legalább a barátnőmet, hadd mondjam el neki, mi történik.” Totál kiborultam, úgyhogy végül megenyhültek, és megengedték, hogy felhívjam Teresát. Átmentem a másik szobába, tárcsáztam, és elmondtam neki, mi az ábra. Éppen annyira felhúzta magát, mint én. „Nehogy belemenj! Ne engedj nekik! Nem látod, hogy pont azon mesterkednek, hogy szétválasszanak bennünket?” Nagyon jól tudtam, hogy sok igazság van a szavaiban: korábban már kétszer is előfordult, hogy nem engedtek ugyanarra a klinikára befeküdni bennünket.

Így aztán bekeményítettem. Visszarohantam a szobába, ahol a többiek vártak, és megpróbáltam kidumálni magam. Hisztérikusan viselkedtem, ők pedig egyre csak azt hajtogatták: „Nem, nem, már összehapakoltuk a holmid, és ragaszkodunk hozzá, hogy most azonnal vágj bele.”

A végsőkig küzdöttem, mert éreztem, hogy nem fair a viselkedésük. Fel sem merült ugyanis, hogy az egész zenekarnak szüksége volna a megtisztulásra. Egy megbeszélésen a kiadó emberei közölték velük, hogy kész helyzet elé kell állítaniuk engem, s ha nem fogadom el a javaslatukat, ki vagyok rúgva. Ők pedig rábólítottak. Megint a régi nóta: Steven a hibás mindenért. Én vagyok a bűnbak, a kísérleti patkány, az állandó problémaforrás, az örök beteg!

Félre ne érts, ma már hálás vagyok, hogy sikerült leállnom a drogokkal; tudom, hogy ironikusan hangzik, de őszintén örülök. Ugyanakkor a mai napig haragszom azért, *ahogyan* rávettek a kezelésre. Dr. Cox soha nem gondolkozott el azon, egyszer sem tette fel magának a kérdést, hogy tulajdonképpen miért velem foglalkozik. Mindig csak az ment, hogy „Steven kikészült, gyógyítsuk meg, és ezzel minden prob-

lémánk megoldódik”. Az egész arról szól, hogy én vagyok az énekes, aki mindig a figyelem középpontjában áll; az a munkám, hogy eljátsszam az őrültet a színpadon. Nekem mindig száz százalékot kell nyújtanom a koncerteken. Én vagyok az, aki sosem fogja vissza magát, mindig elmondja a véleményét, még akkor is, ha utólag sokszor meg is bánja. Én vagyok az, akit a többiek barátnői mélységesen utáltak. És vajon mi a faszt gondoltak, mi lesz a tehetségemmel, az egyéniségemmel egy elvonókúra után, ami totál kivasalja majd az életemet és a személyisége-
met? Hát nem értik, hogy drogok nélkül semmi vagyok?

TIM COLLINS: Amikor Steven visszatért a szobába, elhűlve láttam, hogy visszatért a magabiztossága. „Mocsok banda! Szart sem értek nélkülem! Van pofátok kirúgni, mert állítólag hernyós vagyok, miközben ti sem vagytok tiszták! Vagy igen? Hadd halljam! Ti mit nyomtatok? Ti akarjátok megmondani, mit tegyek? Metadonon vagyok, és így a magam erejéből is le tudok állni!”

Ismét előről kellett kezdenünk az egészet. Órákon át győzködtük, és amikor végeztünk, Steven elindult az elszigetelt vidéki környezetben épült, pennsylvaniai Chit Chat klinikára. Teljesen kimerültünk. Hazamentem, kihúztam a telefont, és mély álomba zuhantam.

STEVEN TYLER: Végül nagy nehezen belementem. Emlékszem, azt mondtam magamban – és itt jön a képbe a neveltetésem, az apám és a családunk története – szóval azt mondtam magamban: „Menj csak bele.” Valami mélyen belül azt súgta: „Próbáld ki, járj a végére.” Amikor kicsi voltam, nyolc-kilenc éves, mindig az volt a szavam járása: „Most mi rosszat csináltam?” Merthogy állandóan engem baszogatót mindenki, hogy már megint mit csináltam, mi a jóisten van velem, és hogy képelem... Mindig mindennel engem találtak meg, s most is ez volt a helyzet. Próbáltam szembeszegülni velük, de aztán... Igen, lenyeltem a békát. Végighallgattam mindenkit, ők pedig elküldtek elvonóra.

Elhallgattam viszont az orvosok előtt, hogy egy nyugtatóra, a Xanaxra is rá voltam állva. Reggelente és esténként két-három tablettát szedtem. A három legrosszabb gyógyszert szedtem egyszerre: Valiumot, Metadont és Xanaxot. Mindhárom az a típus, amely beépül a csontvelődbe. Olyan erős fájdalmat éreztem, hogy a harmadfokú égési sérülések sem lehetnek kegyetlenebbek.